

Cartea lui Daniel - O sută cincizeci și opt

Revelarea viziunii: înțelegerea zilelor de jale din Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-25

În al treilea an al lui Cirus, împăratul Persiei, i s-a descoperit un cuvânt lui Daniel, al cărui nume era Belșațar; și cuvântul era adevărat, dar vremea hotărâtă era îndelungată; și el a înțeles cuvântul și a avut pricepere asupra vedeniei. În zilele acelea, eu, Daniel, am fost în jale trei săptămâni întregi. N-am mâncat pâine aleasă, nici carne și nici vin n-au intrat în gura mea și nu m-am uns deloc, până s-au împlinit trei săptămâni întregi. Și în a douăzeci și patra zi a lunii întâi, pe când eram pe malul râului celui mare, care este Hidechel. Daniel 10:1–4.

În cursul celor trei zile și jumătate simbolice din capitolul unsprezece al Apocalipsei, când cei doi martori zac morți pe uliță, un „lucru” îi este descoperit lui Belșeșar. El înțelesese mai înainte „vedenia” (march), căci în capitolul nouă, Gabriel venise deja și îi dăduse pricepere asupra vedeniei.

Da, pe când vorbeam eu în rugăciune, omul Gabriel, pe care-l văzusem în vedenie la început, venind în zbor iute, m-a atins pe la vremea jertfei de seară. El m-a înștiințat, a vorbit cu mine și a zis: „Daniele, am venit acum să-ți dau pricepere și înțelegere. La începutul cererilor tale a ieșit porunca, și eu am venit să ți le fac cunoscut; căci tu ești preaiubit. De aceea, ia aminte la cuvânt și înțelege vedenia.” Daniel 9:21–23.

„Omul Gabriel, pe care” Daniel „îl văzuse în vedenie la început”, face referire la „chazon”, vedenia istoriei profetice, ceea ce se referea la faptul că Gabriel îi tâlcuia lui Daniel vedenia împărățiilor din profeția biblică din capitolul opt. Dar „vedenia” pe care Daniel trebuia apoi s-o ia în seamă în capitolul nouă era „march”, vedenia înfățișării. Apoi Gabriel îi oferă lui Daniel prezentarea istorică detaliată a profeției celor două mii trei sute de ani.

Capitolul nouă s-a împlinit în anul întâi al lui Darius. Când Belșațar spune că „a înțeles vedenia”, în „al treilea an al lui Cirus”, el înțelesese de doi ani vedenia „march”. Ceea ce Belșațar a ajuns să înțeleagă în „zilele acelea” de jale a fost „lucrul”, adică termenul ebraic „dabar”, și era de lungă durată, căci vremea rânduită era de două mii cinci sute douăzeci de ani.

Daniel înțelesese deja o parte din „lucru”, căci el împlinea în capitolul nouă rugăciunea din Leviticul douăzeci și șase, iar aceea este rugăciunea „lucrului”. Asupra „șapte vremi” s-a dat o lumină sporită, pe care Belșeșar a ajuns să o înțeleagă în timpul celor douăzeci și una de zile de jale, iar sporirea luminii asupra „șapte vremi”, în acele zile de jale, a preînchipuit sporirea luminii asupra „șapte vremi” în 1856. Și milleriștii cunoscuseră mai înainte „șapte vremi”, căci o proclamaseră, însă urma să li se adauge lumină, spre a-i pune la probă chiar în punctul din istoria lor în care au trecut de la mișcarea filadelfiană la cea laodiceană.

Zilele de jale ale lui Belșeșar sunt paralele cu istoria profetică a momentului când mișcarea filadelfiană a trecut în mișcarea laodiceană în 1856, iar apoi în biserica adventistă laodiceană în

1863. Atât istoria lui Belteșatar, cât și cea a milleriților, privitoare la lumina sporită asupra „celor șapte vremi”, se aliniază cu tranziția mișcării laodiceene a celui de-al treilea înger către mișcarea filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii și cu zilele de jale, care sunt în timpul zăbovirii, când lumina sporită asupra „celor șapte vremi” urma să fie descoperită.

Belteșatar reprezintă atât un sol, cât și o mișcare. În zilele jelierii sale, solul trebuie să înțeleagă „lucrul”, care este Adevărul, iar apoi trebuie să prezinte „lucrul” unei mișcări, când Mihail îi învie pe cei doi martori în 2023.

Cuvântul ebraic „mareh” (viziunea înfățișării lui Hristos), pe care Daniel este identificat în versetul întâi ca înțelegând-o, este prezentat de patru ori în ultima viziune a lui Daniel. De două ori este tradus prin „viziune” și de două ori prin „înfățișare”. Prima dată când Daniel folosește cuvântul în versetul întâi, el arată că a înțeles „viziunea”, însă celelalte trei referințe îl identifică pe Daniel ca trăind viziunea. În versetul șase, fața lui Hristos era „ca ‘înfățișarea’ fulgerului.”

Și în a douăzeci și patra zi a lunii întâi, pe când eram pe malul râului celui mare, care este Hidechelul, mi-am ridicat ochii și m-am uitat; și iată un om îmbrăcat în in, ale cărui coapse erau încinse cu aur curat din Ufaz. Trupul lui era ca berilul, fața lui avea înfățișarea fulgerului, ochii lui erau ca niște făclii de foc, brațele și picioarele lui erau la vedere ca arama lustruită, iar glasul cuvintelor lui era ca vuietul unei mulțimi. Și eu, Daniel, singur am văzut vedenia; căci bărbații care erau cu mine n-au văzut vedenia, dar a căzut peste ei o mare spaimă, așa încât au fugit să se ascundă. Astfel am rămas singur și am văzut această mare vedenie, iar în mine n-a mai rămas nicio putere; căci frumusețea feței mele s-a prefăcut în mine în stricăciune și n-am mai păstrat nicio putere. Daniel 10:4–8.

Mai există un alt cuvânt ebraic tradus prin „vedenie”, asupra căruia ne vom opri după ce vom expune câteva caracteristici ale cuvântului ebraic „mareh”. În versetele precedente, cuvântul „înfățișare” redă termenul ebraic „mareh”. Același cuvânt este tradus prin „vedenie” în versetul șaisprezece. În versetul șaisprezece, vedenia lui Hristos l-a umplut de întristare pe Daniel.

Și iată că unul, asemenea chipului fiilor oamenilor, mi-a atins buzele; atunci mi-am deschis gura și am vorbit și i-am zis celui ce stătea înaintea mea: O, domnul meu, din pricina vedeniei m-au cuprins durerile și n-am mai păstrat nicio putere. Daniel 10:16.

Cuvântul ebraic tradus prin „dureri” înseamnă o balama, iar „viziunea” arătării lui Hristos pe care a văzut-o Daniel în verset a constituit un punct de pivotare. O „balama” în profeție reprezintă un punct de cotitură.

„Sunt lecții de învățat din istoria trecutului; și atenția este îndreptată asupra acestora, pentru ca toți să înțeleagă că Dumnezeu lucrează acum pe aceleași linii pe care a lucrat dintotdeauna. Mâna Sa este văzută în lucrarea Sa și între națiuni acum, întocmai cum a fost văzută neîncetat de când Evanghelia i-a fost vestită pentru prima dată lui Adam în Eden.”

„Există perioade care constituie puncte de cotitură în istoria națiunilor și a bisericii. În providența lui Dumnezeu, când survine fiecare dintre aceste crize, este dată lumina pentru acel timp. Dacă este primită, urmează progres spiritual; dacă este respinsă, urmează declin spiritual

și naufragiu. Domnul, în Cuvântul Său, a descoperit lucrarea ofensivă a Evangheliei, așa cum a fost dusă înainte în trecut și cum va fi în viitor, până la conflictul final, când agențiile satanice își vor face ultima lor mișcare uimitoare.” Bible Echo, 26 august 1895.

Versetul șaisprezece reprezintă un punct de cotitură în istoria pe care o reprezintă Belteșatar. Este un punct de cotitură atât pentru cornul republican (națiunea), cât și pentru cornul protestant (biserica). El reprezintă o criză și reprezintă momentul în care pentru acea istorie este dată o lumină specială. Punctul de cotitură pentru Daniel a avut loc atunci când Daniel fusese „atins”, a doua oară din trei. Daniel avea să fie atins de trei ori, iar a doua oară când a fost atins a fost un punct de cotitură pentru Daniel, iar acel punct de cotitură a fost a doua din cele trei ocazii în care Daniel a văzut vedenia „mareh”.

Și iată că unul asemenea înfățișării fiilor oamenilor mi-a atins buzele; atunci mi-am deschis gura, am vorbit și i-am zis celui ce stătea înaintea mea: O, domnul meu, din pricina vedeniei m-au cuprins durerile și n-a mai rămas în mine nicio putere. Daniel 10:16.

Vom aborda în curând cele trei atingeri. Prima dintre cele patru ocazii în care Daniel folosește cuvântul „mareh” a fost mărturia sa că a înțeles vedenia, iar ultimele trei referințe identifică experiența sa atunci când a văzut efectiv înfățișarea. A treia oară când el identifică vedenia înfățișării este în versetul optsprezece, unde este atins pentru a treia oară.

Apoi a venit din nou și m-a atins cineva care avea înfățișarea unui om și m-a întărit. Daniel 10:18.

La a doua atingere, în versetul șaisprezece, care este a doua referire la vedenia „marah”, puterea lui a dispărut, dar la a treia atingere, puterea îi este restabilită. În versetele zece, șaisprezece și optsprezece, Daniel este atins. În versetul șase, Daniel vede înfățișarea lui Hristos, iar apoi pe Gabriel, iar în versetul zece, Gabriel îl atinge pe Daniel pentru prima dată.

Apoi mi-am ridicat ochii și m-am uitat și, iată, un om îmbrăcat în in, cu coapsele încinsese cu aur curat din Ufaz. Trupul lui era ca berilul, fața lui era ca înfățișarea fulgerului, ochii lui ca niște făclii de foc, brațele și picioarele lui ca strălucirea aramei lustruite, iar glasul cuvintelor lui ca vuietul unei mulțimi. Numai eu, Daniel, am văzut vedenia; dar oamenii care erau cu mine n-au văzut vedenia; însă o mare cutremurare a căzut peste ei, astfel încât au fugit să se ascundă. Astfel am rămas singur și am văzut această mare vedenie; și n-a mai rămas putere în mine, căci înfățișarea mea s-a prefăcut în mine în stricăciune și n-am păstrat nicio putere.

Dar eu am auzit glasul cuvintelor lui; și, când am auzit glasul cuvintelor lui, am căzut într-un somn adânc cu fața la pământ și cu obrazul spre pământ. Și, iată, o mână m-a atins și m-a ridicat în genunchi și pe palmele mâinilor mele. Și mi-a zis: O, Daniele, om preaiubit, înțelege cuvintele pe care ți le spun și stai drept în picioare, căci acum sunt trimis la tine. Și, când mi-a spus cuvântul acesta, am stat în picioare tremurând. Apoi mi-a zis: Nu te teme, Daniele, căci din cea dintâi zi în care ți-ai pus inima să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, cuvintele tale au fost auzite, și eu am venit din pricina cuvintelor tale. Dar căpetenia împărăției Persiei mi-a stat împotriva douăzeci și una de zile; însă, iată, Mihail, una dintre căpeteniile cele mai de seamă, a venit să-mi ajute; și am rămas acolo lângă împărății Persiei. Acum am venit să

te fac să înțelegi ce va veni peste poporul tău în zilele de pe urmă, căci vedenia este încă pentru multe zile. Daniel 10:5–14.

Apoi, în versetul șaisprezece, Daniel este atins a doua oară, când vede vedenia lui Hristos.

Și, când mi-a rostit asemenea cuvinte, mi-am întors fața spre pământ și am rămas mut. Și, iată, unul care avea înfățișarea fiilor oamenilor mi-a atins buzele; atunci mi-am deschis gura, am vorbit și i-am zis celui ce stătea înaintea mea: O, domnul meu, din pricina vedeniei m-au cuprins durerile și nu mi-a mai rămas nicio putere. Căci cum ar putea robul acestui domn al meu să vorbească cu acest domn al meu? Fiindcă, în ce mă privește, îndată nu a mai rămas în mine nicio putere și nici suflare nu a mai rămas în mine. Daniel 10:15–17.

Apoi Daniel este atins pentru a treia oară, la apariția lui Gabriel, nu a lui Hristos.

Apoi a venit din nou și m-a atins unul care avea înfățișarea unui om, și m-a întărit. Și a zis: „Om preaiubit, nu te teme; pace ție; fii tare, da, fii tare.” Și, când mi-a vorbit, am fost întărit și am zis: „Să vorbească domnul meu, căci m-ai întărit.” Atunci a zis el: „Știi pentru ce am venit la tine? Și acum mă voi întoarce să lupt împotriva căpeteniei Persiei; și când voi pleca, iată, va veni căpetenia Greciei. Dar îți voi arăta ceea ce este scris în cartea adevărului; și nimeni nu mă sprijină în aceste lucruri, afară de Mihail, căpetenia voastră.” Daniel 10:18–21.

Daniel este atins de trei ori, iar prima și a treia oară este atins de îngerul Gabriel. A doua oară când este atins, aceasta este de către Hristos. Daniel a folosit același cuvânt ebraic de patru ori, dar prima dintre cele patru ocurențe, în versetul unu, arăta că el înțelegea „vedenia”. Înțelegerea unui adevăr este importantă, dar nu este același lucru cu a experimenta adevărul, așa cum a făcut el în celelalte trei ocazii.

Când zilele de jale ale lui Daniel s-au încheiat, i s-a dat o trăire a viziunii, pe care o înțelesese înainte ca zilele jalei sale să se fi încheiat. Trăirea este alcătuită din trei pași, reprezentați prin trei atingeri. Prima și ultima atingere au fost săvârșite de Gabriel, iar atingerea din mijloc a fost de Hristos. Prima și ultima atingere au fost prima și ultima literă a alfabetului ebraic. În acel al doilea pas, Daniel își recunoaște starea de păcătos răzvrătit în raport cu Domnul său, și astfel atingerea din mijloc reprezintă răzvrătirea, așa cum este reprezentată de a treisprezecea literă a alfabetului ebraic.

„Dar Petru nu mai lua acum seama nici la bărci, nici la încărcătură. Minunea aceasta, mai mult decât oricare alta la care fusese vreodată martor, era pentru el o manifestare a puterii dumnezeiești. În Isus a văzut pe Cineva care ținea întreaga natură sub stăpânirea Sa. Prezența divinității i-a descoperit propria lui nevrednicie. Dragostea pentru Învățătorul său, rușinea pentru propria lui necredință, recunoștința pentru condescendența lui Hristos și, mai presus de toate, simțământul necurăției sale în prezența purității infinite l-au copleșit. În timp ce tovarășii săi asigurau conținutul năvodului, Petru a căzut la picioarele Mântuitorului, exclamând: «Pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos, Doamne.»”

„Iyo yari ya ntagatifu y'ubumana ni yo yari yatumye umuhanuzi Daniyeli agwa hasi nk'upfuye imbere ya marayika w'Imana. Yaravuze ati: 'Ubwiza bwanjye bwahindukiye muri jye kubora, kandi sinasigaranye imbaraga na nke.' Bityo kandi, ubwo Yesaya yabonaga ubwiza

bw'Umwami, yaratatse ati: 'Mbega ishyano ryanjye! kuko ndarimbutse; kuko ndi umuntu w'iminwa ihumanye, kandi ntuye hagati y'ubwoko bufite iminwa ihumanye: kuko amaso yanjye yabonye Umwami, Uwiteka Nyiringabo.' Daniyeli 10:8; Yesaya 6:5. Ubumuntu, hamwe n'intege nke zabwo n'icyaha cyabwo, bwashyizwe mu buryo bwo kugereranywa n'ubutungane bwuzuye bw'ubumana, maze yumva aditunganye rwose kandi adafite ubutagatifu. Ni ko byagendekeye abahawe bose kubona ubukuru n'icyubahiro by'Imana."

„Petru a exclamat: «Depărtează-Te de mine, căci sunt un om păcătos»; totuși el s-a agățat de picioarele lui Isus, simțind că nu putea fi despărțit de El. Mântuitorul i-a răspuns: «Nu te teme; de acum înainte vei prinde oameni.» După ce Isaia a contemplat sfințenia lui Dumnezeu și propria sa nevrednicie, i-a fost încredințat mesajul divin. După ce Petru a fost adus la lepădare de sine și la dependență de puterea divină, a primit chemarea la lucrarea sa pentru Hristos.” Hristos, Lumina lumii, 246.

Viziunea „mareh” este viziunea înfățișării lui Hristos, însă îngerul Gabriel este reprezentat prin a doua și a patra dată când Daniel a folosit cuvântul. Prima dată a fost o afirmație că Belșatar a înțeles viziunea, însă ultimele trei reprezintă faptul că Daniel trăiește viziunea. În cele trei dați când Daniel trăiește viziunea, el este de asemenea atins.

Prima dată când a fost atins de Gabriel a fost după ce văzuse înfățișarea lui Hristos cel proslăvit, iar experiența l-a lăsat „într-un somn adânc cu fața la pământ, și cu fața spre pământ”. Viziunea produsese o separare, căci cei care fuseseră cu el „n-au văzut vedenia; ci un mare cutremur a căzut peste ei, așa că au fugit să se ascundă”. În prima dezamăgire, Ieremia „ședea singur, din pricina mâinii lui Dumnezeu”, iar în Belșatar „nu mai rămăsese nicio putere”, „căci” „frumusețea” lui „se prefăcuse în el în stricăciune, și” el „nu mai păstrase nicio putere”.

După ce Gabriel l-a atins pentru prima dată, Gabriel l-a așezat apoi pe Daniel în genunchi și în palmele mâinilor sale. Apoi i-a poruncit lui Daniel să înțeleagă cuvintele pe care i le spunea și să se ridice, lucru pe care l-a făcut, deși tremura. Gabriel îi oferă apoi lui Daniel o prezentare detaliată a celor petrecute în timpul celor douăzeci și una de zile ale jalei lui Daniel. El a arătat că, după ce s-a luptat cu împărații Persiei vreme de douăzeci și una de zile, Mihail a coborât din cer ca să se angajeze în luptă, iar apoi Gabriel a venit să răspundă rugăciunilor lui Daniel și să-i explice lui Daniel „ce va veni peste poporul tău în zilele de pe urmă”. Când Mihail a coborât din cer, Gabriel a fost trimis să-i explice lui Daniel zilele de pe urmă.

ការពន្យល់របស់ការិយាល័យគ្រូរូបបុរាណសាស្ត្រនៃស្ថាប័នស្រាវជ្រាវស្ថិតនៅក្នុងបញ្ជីប្រតិបត្តិការស្រាវជ្រាវស្ថិតនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ដោយមានការអនុវត្ត «បន្ទាន់លើបន្ទាន់» នីតិវិធី: ជំពូកទីដប់មួយ គំណងឲ្យពលរដ្ឋនៃស្ថាប័នកុំមានអសេគោល ជំពូកទីសាមសិបបួនរំពឹង គាត់គ្រូរូបបង្កគាប់ពីរដងឲ្យចូលដៃទំនាយទៅកាន់ធុរ្យសុខសុខភាព ដើម្បីបើកពុយការិទាំងពីរចេញពីផ្សាររបស់ពួកគេ។ ការនេះគឺជាឧទ្ទិសនៃពលរដ្ឋនៃប្រទេសកម្ពុជា មកពីស្ថានសួគ៌ ហើយបុរាណសាស្ត្ររបស់ម៉ូសធីយរូបបង្កឡើងវិញ ខណៈដែលបដិសេធមិនធុរ្យសុខភាពមួយសាតាំងនៃស្ថាប័នស្រាវជ្រាវស្ថិតនៅក្នុងស្ថានសួគ៌ ដោយសារតែការប្រកាន់ប្រពៃណីរបស់ពួកគេ។ បន្ទាប់ពីការិយាល័យគ្រូរូបបុរាណសាស្ត្រនៃស្ថាប័នស្រាវជ្រាវស្ថិតនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា

După ce Gabriel a încheiat, Daniel „și-a plecat fața spre pământ și a rămas mut”, iar apoi Hristos Însuși „s-a atins” de „buzele” lui Daniel, și atunci Daniel „și-a deschis gura și a vorbit și a zis celui ce stătea înaintea mea: O, domnul meu, prin vedenie m-au cuprins durerile și nu mi-a mai rămas nicio putere. Căci cum ar putea slujitorul acestui domn al meu să vorbească cu acest domn al meu? Fiindcă, în ce mă privește, îndată nu a mai rămas nicio putere în mine și nu a mai rămas suflare în mine.”

Experiența vederii și a vorbirii cu Hristos îl smerește pe Daniel până în țărână. El a rămas fără glas și ar fi rămas astfel dacă Hristos nu i-ar fi atins buzele, așa cum buzele lui Isaia fuseseră atinse de cărbunele de pe altar.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Când Isaia a contemplat această descoperire a slavei și măreției Domnului său, a fost copleșit de simțământul curăției și sfințeniei lui Dumnezeu. Cât de puternic era contrastul dintre desăvârșirea fără egal a Creatorului său și umblarea păcătoasă a acelor care, împreună cu el, fuseseră multă vreme socotiți printre poporul ales al lui Israel și Iuda! «Vai de mine!» a strigat el; «căci sunt pierdut; pentru că sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate; căci ochii mei L-au văzut pe Împăratul, Domnul oștirilor.» Versetul 5. Stând, parcă, în deplina lumină a prezenței divine dinăuntru sanctuarului lăuntric, el și-a dat seama că, dacă ar fi fost lăsat în voia propriei sale nedesăvârșiri și neputințe, i-ar fi fost cu totul imposibil să împlinească misiunea la care fusese chemat. Dar un serafim a fost trimis să-l izbăvească de tulburarea lui și să-l pregătească pentru marea sa misiune. Un cărbune aprins de pe altar a fost atins de buzele lui, însoțit de cuvintele: «Iată, atingându-se acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit.» Atunci s-a auzit glasul lui Dumnezeu, zicând: «Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?» iar Isaia a răspuns: «Iată-mă, trimite-mă!» Versetele 7, 8.”

„Vizitatorul ceresc i-a poruncit solului care aștepta: «Du-te și spune poporului acestuia: Auzind, veți auzi, dar nu veți înțelege; și văzând, veți vedea, dar nu veți pricepe. Îngrașă inima poporului acestuia, îngreunează-i urechile și închide-i ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii lor, să audă cu urechile lor, să înțeleagă cu inima lor, să se întoarcă și să fie vindecați.» Versetele 9, 10.

„Datoria profetului era limpede; el trebuia să-și înalțe glasul în semn de protest împotriva relor predominante. Dar se temea să întreprindă lucrarea fără vreo asigurare a speranței. «Doamne, până când?» a întrebat el. Versetul 11. Niciunul dintre cei aleși ai Tăi nu va ajunge oare vreodată să înțeleagă, să se pocăiască și să fie vindecat?

„Povara sufletului său pentru Iuda rătăcitoare nu trebuia să fie purtată în zadar. Misiunea sa nu avea să fie cu totul neroditoare. Totuși, relele care se înmulțiseră de-a lungul multor generații nu puteau fi îndepărtate în zilele lui. De-a lungul întregii sale vieți, el trebuia să fie un învățător răbdător și curajos — un proroc al nădejzii, precum și al nenorocirii. Când planul divin avea să fie în cele din urmă împlinit, rodul deplin al strădaniilor sale și al lucrării tuturor solilor credincioși ai lui Dumnezeu avea să se arate. O rămășiță trebuia să fie mântuită. Pentru ca aceasta să poată fi adusă la îndeplinire, solii de avertizare și de stăruitoare chemare trebuiau să

fie vestite națiunii răzvrătite, a declarat Domnul: «Până ce cetățile vor fi pustiite și lipsite de locuitori, Și casele, fără oameni, Și țara va ajunge o mare pustietate, Și Domnul va îndepărta pe oameni, Și părăsirea va fi mare în mijlocul țării.» Versetele 11, 12.

„Judecățile grele care urmau să vină peste cei nepocăiți — războiul, exilul, asuprirea, pierderea puterii și a prestigiului între neamuri — toate acestea aveau să vină pentru ca aceia care aveau să recunoască în ele mâna unui Dumnezeu mâniat să fie aduși la pocăință. Cele zece seminții ale împărăției de nord urmau în curând să fie risipite printre neamuri, iar cetățile lor lăsate pustii; oștile nimicitoare ale neamurilor vrăjmașe aveau să treacă iar și iar peste țara lor; până la urmă chiar și Ierusalimul avea să cadă, iar Iuda avea să fie dus în robie; totuși, Țara Făgăduită nu avea să rămână cu totul părăsită pentru totdeauna. Asigurarea dată lui Isaia de solul ceresc a fost: «Și dacă va mai rămâne în ea a zecea parte, ea va fi nimicită la rândul ei; dar, asemenea terebintului și stejarului, care își păstrează tulpina când sunt tăiați, o sămânță sfântă va fi tulpina țării.» Versetul 13.

„Această asigurare a împlinirii finale a scopului lui Dumnezeu a adus curaj în inima lui Isaia. Ce dacă puterile pământești se aliniază împotriva lui Iuda? Ce dacă solul Domnului întâmpină opoziție și împotrivire? Isaia Îl văzuse pe Împăratul, Domnul oștirilor; auzise cântarea serafimilor: «Tot pământul este plin de slava Lui»; avea făgăduința că solia lui Iehova către Iuda cel apostat avea să fie însoțită de puterea convingătoare a Duhului Sfânt; iar profetul a fost întărit pentru lucrarea dinaintea lui. Versetul 3. De-a lungul misiunii sale îndelungate și anevoioase, el a purtat cu sine amintirea acestei viziuni. Timp de șaiszeci de ani sau mai mult, el a stat înaintea copiilor lui Iuda ca un profet al nădejdi, devenind tot mai îndrăzneț în prezicerile sale cu privire la triumful viitor al bisericii.» Profeți și regi, 307–310.